

let fører til, at det, der ligger ud over det allernødvendigste i Livet, forbeholdes den velhavende Del af Befolkningen, og det er jo ikke tiltalende. Man har vel Lov til at sige, at Menneskehedens materielle Fremskridt i det hele taget består i, at Varer, der oprindeligt var Luksus, efterhaanden bliver Fornødenheder for hver Mand, men det er klart, at i en økonomisk trang Tid kan der være Mening i en Luksusbeskatning. Der kan for det første selvfølgelig være den Mening deri, at Skatten dog altid udredes af de relativt velstillede. Dernæst kan der være den Mening deri, at en saadan Skat i nogen Maade altid vil indskrænke Luksusforbruget i en Tid, hvor det er værdifuldt, at Forbruget vender sig mod andre Varer i Samfundet. Hvis derfor det foreliggende Lovforslag svarede til den Etikette, der er hæftet paa det, vilde vi for vort Vedkommende have kunnet give det Tilslutning, thi selv om Forholdet ikke er det, at det Parti, jeg tilhører, har Medansvar for den økonomiske Stilling, Staten i Øjeblikket befinder sig i, er det klart, at naar visse Indtægter er nødvendige for Staten, er vi ogsaa rede til at medvirke til at faa disse Indtægter paa en rimelig Maade. Men Forholdet er jo det, som der før er gjort gældende, at Etiketten paa denne Lov i omfattende Grad er vildledende. Man taler altid fra deres Side, som forsvarer denne Lovgivning, om alle de Mennesker, der sidder paa Restaurationer, hvor de udfolder saa uhyre megen Luksus. Ja vel, selvfølgelig rammes en saadan Luksusudfoldelse, men paa den Maade, som denne Lov nu en Gang er formet, er Sandheden den, at den aldeles overvejende Del af de 20 Mill. Kr., man venter, at Loven vil give, vil blive betalt af den almindelige jævne Befolkning i By og paa Land, Mennesker, hvis Tanker er længst muligt fjernet fra Ekstravagance. Der er ingen Tvivl om, at alene det, der her i Landet i Øjeblikket betales i Skat for Nydelsen af Kaffe paa Restaurationer, langt overstiger alt, hvad der betales i Skat af det virkelige Luksusforbrug paa Restaurationerne. Naar man tænker paa, hvorledes en tidligere Venstreminister i begejstrede Vendinger talte om den billige Kaffe, er det i Virkeligheden tragisk, at et Ministerium som det nuværende kan gaa til en Beskatning af de mange, mange Tusinder, der nyder en nødvendig Kop Kaffe paa en Restauration, ja, ikke blot en Beskatning af den Kaffe, som allerede i Forvejen er beskattet med Told, men en Beskatning af det Stykke Brød, man spiser til, en Beskatning paa Tilberedningen af Kaffen, en

Beskatning paa Serveringen af Kaffen og endogsaa af det Husrum, der skal til, for at man kan sidde og nyde Kaffen. Saa længe Etiketten paa Lovforslaget ikke bedrer svarer til Indholdet, maa vor Stilling til Restaurationsskatten blive den samme som i Fjor.

Vi vil gerne, naar nu Lovforslaget kommer i Udvalg, tilbyde vor Medvirkning til Ændring af Luksussskatten i Overensstemmelse med de Ønsker, vi fremsatte i Fjor, saaledes at denne Skat virkelig bliver en Luksussskat, i saa Tilfælde vilde vi kunne tiltræde den.

Men i øvrigt er der en ikke uinteressant Side ved det Lovforslag, vi her behandler. Grunden til, at vi overhovedet i Dag behandler et Forslag om Restaurationsskat, er den, at det konservative Folkeparti ikke i Fjor vilde give Regeringen denne Skat som permanent. Det er ganske galt, hvad det ærede Medlem Hr. Fibiger for et Øjeblik siden sagde, at Grunden var den, at man vilde se Lovens Virkning først. At det er galt, vil det ærede Medlem kunne se ved at læse, hvad hans Partis Ordfører sagde ved tredie Behandling i Fjor, idet det ærede Medlem Hr. Korsgaard den Gang ganske ligefrem sagde, at en af Grundene til, at man ikke vilde give denne Lov for mere end eet Aar, var af storpolitisk Karakter og havde sin Aarsag i, hvad der var Venstre og det konservative Folkeparti imellem; og det ærede Medlem Hr. Korsgaard føjede den Gang til, at han haabede, at det, der den Gang var dem imellem, dog muligvis kunde jævnes ved Naturens Udvikling. Ja, „Naturens Udvikling“, det er godt! Denne „Naturens Udvikling“, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard den Gang henviste til, var Spørgsmaalet om Muligheden af en Gang at erstatte denne Skat med Toldskatter. Nu er denne Naturens Udvikling efter de Oplysninger, den højtærede Handelsminister forleden gav i Folketinget, ved at fuldbyrdes. Indenfor Regeringen er det den højtærede Landbrugsminister, der tror særlig paa Naturens egen Kraft. Der maa i Virkeligheden være noget forsonende i denne Tro hos den højtærede Minister, naar han nu bliver Offer for det, det ærede Medlem Hr. Korsgaard kalder Naturens Udvikling.

Men der er ogsaa en anden interessant Ting ved Behandlingen af dette Lovforslag nu. Som jeg antydede, udtalte det konservative Folkepartis Ordfører i Fjor, at det var en af de Ting, man vilde overveje fra det konservative Folkepartis Side, om ikke denne Skat kunde blive erstattet med virkelige Toldskatter, saaledes som det